

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenvestplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro n. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" DEN HAAG

Zondaggroep I,
15 juli 1962.

Goedenmorgen, vrienden.

Ik zou vanmorgen graag eens willen praten over enkele oude wijsheden.

U heeft allen wel eens gehoord van het oude alchemistische begrip: Hermes Trismegistus, tenminste dat neem ik aan. Nu zou ik u daarover vandaag het een en ander willen vertellen. Maar wat moet je beginnen, als je niet weet, waar de zaak vandaan komt? En daarom allereerst een paar punten vooraf.

De naam Hermes Trismegistus is eigenlijk afgeleid - als we het goed nagaan - van een Grieks begrip. De Grieken nl. kenden Hermes Thoth. Hermes Thoth zou volgens de Griekse opvatting een vorst zijn geweest, die liefst 3256 jaren heeft geregeerd en naar men zegt in die periode 4526 boeken heeft geschreven. Nu vinden we later (o.m. bij Plinius) wel een variant ervan. Daar werd nl. beschreven, dat de boeken van Hermes Thoth in statie, in processie werden gedragen en dat ze 42 in getal waren. Dat is natuurlijk alweer iets aanvaardbaarder en het maakt ons in ieder geval duidelijk, waarom men Hermes en ook het Hermetisch geheim (afgeleid van de bij de Grieken bekende god Hermes dus) toch heeft gezien als iets, dat door mensen op aarde is gebracht. Die vorst Hermes echter, is weer vereenzelvigd met Thoth.

Thoth is de Egyptische schrijver-god, die optreedt bij het oordeel. Deze Thoth zou dus als godheid de grote boeken der wijsheid hebben geschreven. Maar ook bij de Egyptenaren vinden we al de gedachte, dat deze mijnheer Thoth eigenlijk ook een vorst is geweest.

De ware geschiedenis ervan is niet helemaal na te gaan. Als we nl. verder zoeken, vinden we de naam Aza Thoth, die later weer voorkomt in verschillende magische werken o.a. de Necronomicon van de - naar men zegt - waanzinnige Arabische schrijver Aza Ibn Abdullah. Nu heb ik u hier dus eerst de afleiding gegeven. Eén ding valt ons echter op.

Altijd weer spreekt men over het graf van Thoth of van Hermes Thoth of zelfs van Hermes Trismegistus. Volgens vele gegevens zou hij zijn begraven in een geheime ruimte onder of nabij de grote pyramide van Chephren bij Giseh. De Egyptische opvatting zegt, dat hij zou zijn begraven onder het nog oudere beeld van de grote Sfinx. In zijn graf ligt het grote geheim, dat zou zijn gegraveerd op een tafel van groen smaragd en een aantal spreuken bevat, die tezamen zeggen dat: "Hij is uit de Vader, uit zon en maan geboren"; en dat "Hij wordt tot het licht" of "is het licht."

Dit is weer een opvatting, die door de alchimisten wordt gezien als de aanduiding van het magische goud; en door de esoterisch-alchemistische werker als het lichtende goud. Want de alchimisten hadden de opvatting, dat - indien zij het goud, het werkelijke goud zouden vervaardigen in een smeltkroes - dit een wonderlijk gelig licht zou uitstralen; en dat licht zou buitengewone krachten hebben.

We weten allen, dat wij in de werelden van licht ook vaak uitgrijpen naar het gouden licht, de milde openbaring van het Goddelijke. Nu kun je er natuurlijk over vechten, of die tafel van smaragd (ook nog wel eens genoemd: de tafel uit 12 x 12 smaragden opgebouwd) werkelijk bestaat. Het is wel typisch, dat in 1896 of 1898 - precies weet ik het niet - een graf van een betrekkelijk onbekende Egyptische priester werd gevonden, waarop - gegraveerd op een groen malachieten tafel van de voorgeschreven afmetingen - precies diezelfde spreuk stond. En daarmee hebben we zo'n beetje de historische gegevens afgegrasd. Ja, beperkt natuurlijk, want er is meer van te vertellen. Ik wil graag naar het geheim van Thoth toe en moet dan de richting uitgaan van het geloof.

We vinden bij de gnostici b.v. de gedachte dat Thoth de ware verlosser is. Jezus is slechts degeen, die de Christusgeest (dus Thoth) uit het Hoogste zou hebben ontvangen. Een prometheïsche gedachte: hij heeft het goddelijk Licht in zich verworven en tot de mensen gebracht. Hij is dus alleen maar de uiting van die Christusgeest. Daarbij wordt dan verder nog gesteld (het is een vorm van Gnosis), dat de God, Die werkelijk schept, niet gelijk is aan de Oerkracht. Men noemt deze het verheven Licht, de Verborgene, het lichtend Geheim. Hij brengt voort de scheppende godheid, die bij heel veel gnostici Iadalbaoth wordt genoemd.

Deze Iadalbaoth echter, is (altijd weer volgens de gnostici van een bepaalde secte; want er zijn er heel veel) een beetje kwaadaardig. Hij is nl. eigenzinnig, dom en trots. Deze godheid had de mens willen scheppen, maar gelijktijdig was hij bevreesd dat de mens zijn grootheid zou aantasten door zelve in zich het licht van die hoge, onbekende Godheid te dragen. Daarom plaatste hij een taboe op de boom met de vruchten van kennis van goed en kwaad.

Nu was er uit de direct scheppende kracht niet alleen Iadalbaoth voortgekomen maar ook Sophia (een eigenaardige benaming, als u even nadenkt), die als vrouwelijk wezen ingrijpt. Zij zendt de slang om de ban van Iadalbaoth te breken en zo de mens de kennis te verschaffen, waardoor hij zelf kan komen tot het begrip van het Lichtende.

U zult zich afvragen: Wat heeft dit met Thoth te doen? Wel Thoth is de zoon van Sophia; d.w.z. hij is voortgebracht uit het vrouwelijk principe. Zo ontstaat de priesterschap van Thoth, die - zover ik dat kan nagaan, want ik heb er een beetje een studie van gemaakt - deel uitmaakt van de Atlantische Witte Broederschap.

Nu geeft Thoth een groot aantal geheimen, die nooit meer zijn achterhaald. Maar enkele daarvan vinden we later toch weer terug in bepaalde bewustwordingsculten. Eén van de grote geheimen van Thoth, die lange tijd is overgeleverd luidt dan:

De geborene des Lichts (dat is dus Iadalbaoth in de meeste versies) was naijverig en hij verwenste zijne gemalin of gade, Sophia.

Het wezen, dat macht begeert, scheidt zich af van de wijsheid.

De wijsheid echter, tezamen met de macht, heeft reeds de vrucht voortgebracht, nl. Thoth ofwel de liefdekracht, waarbij de machtsuiting van Iadalbaoth en de wijsheid van Sophia worden verenigd in (en dit is typisch) de innerlijke bron van licht.

Thoth draagt in zich de innerlijke bron van licht. En dan wordt er in een van zijn boeken gezegd:

Waar dit licht de wereld beroert, spreekt de levende Kracht, die is het Onbekende. En waar dit licht beroert de waarden der materie, daar rijst uit de verworpenheid de mens tot zijn erfdeel.

Daar, waar Iadalbaoths wet regeert, is de strakke band der onbewuste. Waar Sophia regeert, leert en werkt, is slechts de kracht van het innerlijk weten. Maar in Thoth is het geweld van macht en wijsheid geworden tot de directe openbaring van het Onbekende.

Een typische opvatting, waarmee we het natuurlijk op onze manier wel of niet eens mogen zijn, maar die aspecten in zich draagt, waaraan we toch wel

even aandacht mogen wijden.

De scheiding van de schepping in tegendelen is niet uit vijandschap maar uit hernieuwde eenheid ontstaan, want Iadalbaoth en Sophia zijn in feite man en vrouw; zij brengen de eenheid voort. De vrucht der tegenstrijdigheden is eenheid. Een opvatting, die nogal eens wat stoffelijk is uitgewerkt (wij kennen wat dat betreft de sexueel-mystieke ritens van de oudheid), maar die geestelijk gezien toch zeker volkomen waar is. Thoth zelve dan erkent zijn vader (dus Iadalbaoth) en zijn moeder, maar hij ziet in hen slechts de Kracht, Die alles voortbracht. Met andere woorden: alle verschijnselen en alle wetten en regels op aarde zijn bijkomstig. Men moet de Groot-Mogendheid zelve, de onbekende Schepper a.h.w., de eerste Voortbrenger erkennen in alles; en dan krijgt alles zin.

Nu vinden we hier een paar vreemde dingen, want we komen nu bijna in de richting van Blavatsky, ofschoon die toch heel wat later heeft geleefd dan al die gnostici en haar wijsheid niet heeft gehaald uit de Moors-Arabische wereld maar uit de Arisch-Indische wereld.

Wat zegt Thoth nu volgens het 4e van de 42 boeken?

Er is het Woord. Het Woord nu is de trilling van het hoog-bewuste.

Wie deze trilling kent, beheerst al. Want al (en hiermee worden waarschijnlijk kleinste delen bedoeld, ofschoon ze dan weer anders worden uitgesproken) wordt gevormd naar de klank van het Woord en ontbonden naar de klank van het Woord.

Maar het Woord heeft geen stem. (M.a.w. het is niet iets, dat je uitspreekt.)

Zo is dat altijd heel aardig in beeldspraak te zeggen, maar je kunt het eigenlijk uitrekenen. En wat zeggen ze nu verder?

Uit het Woord wordt het licht geboren.

Nu, dat zegt de Bijbel ook en zelfs de theosofie. (Vreemd, daar zit ook weer dat Sophia in: theo-sophia.) Deze zegt hier dus dat lichtkrachten ook trillingen zijn. Het is geen licht. Neen, het zijn scheppende trillingen; het zijn werkingen, die in de mens kunnen ontstaan, maar die in de godheid en in de verschillende sferen en werelden leven. Zo vertelt Thoth ons (hij heeft daarvoor dan wel enkele boeken nodig. Tegenwoordig zou men zeggen: brochures; de inhoud per boek is echter niet veel meer dan bij ons zo'n brochure van 20 à 30 bladzijden), dat deze lichten en krachten gezamenlijk worden tot de goddelijke openbaring en vervolgens gaat hij over tot het vertellen van alle geheimen der schepping.

Dit is dus niet het eigenaardige Boek Thoth, de 2 papyri die zo beroemd zijn geworden, maar een uitwerking ervan. Zij baseren zich alle op deze oorspronkelijke magische papyri. Het zijn 2 rollen geweest. Nu was een papyrusrol iets meer dan een blaadje papier. Zo'n ding was betrekkelijk lang.

Uit deze papyri is dus het Woord af te leiden, waarmee de geest wordt geregeerd, waarmee de stof wordt geregeerd, waarmee de levensadem of levenskracht wordt geregeerd, waarmee het menselijk denken wordt geregeerd enz. Zo krijgt men de woorden, die de vulkanen doen werken, die de materie beheersen en ten slotte de woorden, die de hemelen beheersen. Al deze woorden en klanken hebben dus hun eigenaardige zin en betekenis. We vinden b.v. een klank, een z.g. keerklank: Aioia. Het is een woord, dat helemaal geen zin heeft, maar dat een hele reeks klanken in zichzelf verenigt en omkeerbaar is. De gedachte is die van de wereldslang.

Die slang moeten we ook nog even nemen, omdat we hier in de eerste plaats weer worden geconfronteerd met de toch weer meer moderne leringen, welke we vinden in de theosofie en in verschillende andere richtingen. En aan de andere kant eindelijk eens begrijpen, waarom die slang door sommigen zo werd gevreesd, waarom ze in het Christendom en het Jodendom de "duivel" heette.

De slang omvat - zo zegt Thoth - in zich het goede en het kwade.

Zij is de eeuwige spiraal, die - toch zichzelf vinderden verslindend - omvat alsfeer en alle levensweg.

Hier is dus de gedachte van de geest, die door alle werelden en sferen en

ervaringen moet gaan. Maar hij zegt erbij:

De weg is bestemd. Want wie zich laat verlokken, wordt later neergeslagen door de kracht, die hij heeft verwaarloosd.

Met andere woorden: Alles, wat je in jezelf erkent, moet je ook werkelijk beheersen en uiten en je niet laten afleiden door iets, wat wel een prettig doel lijkt, want daardoor zou je een hele hoop ellende kunnen krijgen.

Zo vinden we b.v. bij een van de secten, die zich na Jezus' dood hebben gevormd, een aantal verhalen, verzameld in het boek Pistis Sophia. Daarin wordt beschreven, hoe Jezus afdalend langs deze weg en gaande van het licht naar het duister en van het duister naar het licht daar een wettende vrouw vindt, die dan deze Sophia is. Zij is de wijsheid, die een lichtend doel heeft gezien en daarop is afgegaan. Maar de heerser van die sfeer, die Adamas wordt genoemd, heeft in wraakzucht en toorn over haar minachting een valse lichtschijn op het water getoverd en zo is Sophia, zoekend naar het leven, in de afgrond gevallen. Jezus bevrijdt haar natuurlijk weer.

Ja, ik weet niet, of u al die dingen wel eens hebt gehoord. Het is misschien vervelend, maar het bouwt zo'n mooie samenhang op, zo'n mooi beeld eigenlijk van de waarheden van Hermes Thoth, Hermes Trismegistus. Hier wordt Jezus dus niet voorgesteld als de absolute kracht of zo iets, maar hij wordt de erkenning. De Christusgeest is de erkenning, welke voortkomt uit de eenheid van stof en geest, uit de opheffing van de tegenstelling tussen het mannelijke en het vrouwelijke, waarin de Groot-Godheid, de onbekende en niet-geopenbaarde Schepper Zich manifesteert. Dit is de basis van elk geheim.

Als u me nu toestaat om even de oude stijl terzijde te laten, dan kunnen we misschien enkele van die stellingen in heel moderne taal gaan bespreken.

Alles wat er bestaat in de wereld, op aarde en overal, bestaat uit tegenstellingen; d.w.z. alleen uit de tegenstelling ontstaat de ervaring en het kenbaar worden. Maar in alles is gelijktijdig de goddelijke Kracht uitgedrukt en wel als een trilling of een frequentie. Daarbij zijn zelfs de frequenties van de hoogste geesten soms aangegeven. We vinden b.v. dat geesten, die wij zouden zeggen te behoren tot de wereld der licht-kleuren (dus eigenlijk varianten van het witte licht), een straling, een frequentie hebben met een stralingshardheid, welke zo ongeveer gelijk komt aan 10^6 ; eenvoudig gezegd: kleiner dan $1/100.000$ Angström (Angström-(eenheid) = lengtemaat voor de meting van U.K. golflengten = 10^7 red.)

Een hardheid, die dus hoger is dan een gamma- of een bèta-straal. Maar een vergelijkbare waarde; onthoud dat goed! Het is niet iets abstracts. Het is helemaal niet iets, waarvan je moet zeggen: Nu ja, het is onbekend. Helemaal niet. Het is gewoon een bepaalde scherpte, een bepaalde frequentie-trilling en er zijn er bij, die de mensheid op het ogenblik met zijn apparatuur gaat benaderen. Want een groot gedeelte van deze magische of esoterische krachten van lager gehalte vinden we - als men het wil uitdrukken in meter-golflengten - tussen de meter en de 10 centimeter. (Dus waar de mens met de centimeter-golf werkt, daar wekt hij eigenlijk zelf reeds frequenties op, die verwant zijn aan frequenties uit andere werelden.)

Wanneer we nu al deze verschillende frequenties beschouwen, dan ontdekken wij dat ze steeds in paren voortkomen; d.w.z.: er zijn steeds frequenties, die door eigen golfbeweging, eigen intensiteit elkander opheffen. De taak in het bewustzijn van de mens is krachtens dit alles het erkennen van de tegenstellingen plus de wijze, waarop zij elkander opheffen. Dat is niet alleen een zuiver geestelijk proces, maar dat kan zelfs hier en daar materiëel worden volbracht. Het gaat erom dat de tegenstellingen elkander opheffen. Waar de tegenstellingen samenvloeien tot de eenheid, die geen uiting kent, ofwel het ongeuite Woord uit het Boek Thoth, vinden wij de openbaring van de werkelijke levende kracht of de werkelijke Schepper.

De weg tot dit alles is de weg der kennis, der ervaring en bovenal der wijsheid. We kunnen ons natuurlijk overgeven aan de goddelijke Kracht

zonder meer, dat is allemaal mooi, maar wij zullen nooit weten wat wij doen. Wij zullen nooit kunnen beseffen wat er gaande is. We groeien innerlijk wel verder, maar langzaam en zonder te beseffen wat het betekent. Maar als wij weten; dus uit de wetenschap de ervaring en de wijsheid zoeken, het begrip voor de zin der dingen, dan vinden we steeds meer op zichzelf onbelangrijke waarden, die in ons wezen, in ons leven en ook in de schepping elkaar opheffen. Daar, waar de tegenstellingen elkaar opheffen, spreekt de werkelijke goddelijke Kracht. De erkenning van de grote waarheid kan alleen voortkomen uit de gelijkwaardigheid der tegendelen of uit de opheffing der tegendelen in lagere werelden.

Elk machtwoord is in feite dan ook alleen maar een kracht, die de geestelijke waarde (en hoofdzakelijk de geestelijke waarde, vergist u niet) zodanig opheft, dat in de mens de bewustwording kan plaatsvinden.

Nu begrijpt u misschien waarom ze over Thoth ook spreken als de vorst of de koning of de god der magiërs; want dat is per slot van rekening wat ze tovenarij noemen. Maar tovenarij, esoterie en zelfkennis komen heel veel overeen, tenminste in deze zin.

Nu sta je zo te kijken in je eigen wereld, in de mensenwereld en je vraagt je af: Ja, maar waar moet ik nu beginnen? Hierop geeft Thoth ook een antwoord, zij het dan dat het één van de vele schrijvers is, die zich indertijd de naam Thoth hebben toegeëigend. Misschien wel om hun boek een beetje meer waardigheid te geven. Ze zijn echter op zichzelf belangrijk genoeg.

In mijzelf weet ik, wat mijn weg moet zijn.

In mijzelf erken ik de trilling van het Goddelijke, dat in mij leeft. En ik erken datgene, wat mij opheft. (Opheft in uiting; opheft in de zin van bewustwording, dus grotere waarden in mij openbaart.)

Maar ik weiger steeds datgene te doen, wat mij een vernietiging van mijn wezen en van de beelden van mijn wezen lijkt.

Nu, dat kunnen we best begrijpen. Er zijn heel veel mensen, die graag een goede daad zouden willen doen, als ze niet bang waren dat de buurman zou denken dat ze gek zijn. Waar of niet. Dan zegt hij verder:

Wij moeten echter beseffen, dat de waarden (hij bedoelt de uiterlijke waarden) van het leven slechts bestemd zijn om de innerlijke (waarschijnlijk de goddelijke waarden) kenbaar te doen worden.

Met andere woorden: de schepping is de openbaring van de onbekende God. Alles, wat er in de schepping bestaat, moet dus eigenlijk alleen tot dat doel worden gebruikt. En dat kan natuurlijk hier en daar tot eigenaardige resultaten leiden, want de mensen interpreteren dat vaak heel erg vreemd. Maar de waarheid, zoals ik haar zie aan de hand van deze werken, is eigenlijk heel eenvoudig.

Elke mens, elke geest weet wel degelijk wat zijn weg is. Als men niet kan besluiten, als men zich niet kan neerleggen bij de feiten, als men weigert innerlijke inzichten om te zetten in werkelijkheid, dan komt dat helemaal niet voort uit het feit dat die dingen geen waarde hebben of dat ze demonisch zijn, maar alleen omdat we daarin een aantasting van ons eigen wezen zien. Zolang wij ons eigen wezen handhaven, zoals we het zien, zoals we het kennen, doen we niets anders dan een status quo handhaven. We zijn dan a.h.w. gefixeerd in het zijnde en we komen niet verder; ons bewustzijn staat stil. Het is juist de typische taak van het "ik" om uit dat "ik" alles, wat niet waarlijk deel daarvan is, te elimineren en de tegenstellingen, die in dat "ik" bestaan, zodanig te verenigen dat ze elkander opheffen. We moeten a.h.w. van een geuite schepping terug naar een niet-geuite. Wij moeten niet een inwijding doormaken, die ons wezen onnoemelijk uitbreidt. Neen, wij moeten een inwijding doormaken, die in ons wezen alles wegneemt, wat niet tot dat "ik" behoort. En al, wat tot dat "ik" behoort, in een zodanige harmonie brengt, in een zodanige evenwichtigheid dat de Groot-Goddelijke Krachten Zich daarin onmiddellijk kunnen openbaren. En dat vind ik op zichzelf al een hele stap vooruit.

Want als in die boeken van Thoth wordt geschreven over de gebondenheid

van de vrije mens en de vrijheid van de gebonden mens, dan hebben we zo het idee dat we daar nu toch werkelijk met een of andere raadselspreuk te doen hebben. Maar als je het goed begrijpt, dan is het eigenlijk zo eenvoudig.

De mens, die zichzelf vrij noemt en zichzelf wil handhaven, wordt gebonden aan hetgeen hij is volgens eigen bewustzijn. Hij kan niet verder groeien. Maar de mens, die de banden met het cosmische, welke in hem bestaan, aanvaardt, die het leven durft volbrengen en doorleven, zoals het hem is gegeven, die zal de eeuwige gang van sfeer tot sfeer veel sneller kunnen volbrengen. Voor hem vallen de sluiers voor de waarheid weg. Hij kan a.h.w. de ongeuite, de niet-geopenbaarde God zien.

De mens, die zichzelf vrij meent en uitverkoren, is gebonden aan Iadalbaoth, hij is gebonden aan de ijverzuchtige God.

De mens, die zijn vrijheid van denken baseert op innerlijk begrip, bindt zich aan Sophia. Maar hij bindt zich daarbij slechts aan een deel van de werkelijkheid, hoe goed ze op zichzelf ook moge zijn. Maar de mens, die zijn gebondenheid, welke voortkomt uit het leven, aanvaardt en daarin de opheffing der tegenstellingen tracht te vinden, die vindt de openbaring, welke en Iadalbaoth en Sophia heeft voortgebracht. Om het heel eenvoudig te zeggen:

Onze gang van incarnatie tot incarnatie en van sfeer tot sfeer is op zichzelf een verschijnsel. Wij kunnen dit verschijnsel opheffen, indien wij in onszelf de tegenstellingen tot eenheid weten te herleiden; indien wij de magische klanken, werkingen en gebeurtenissen weten terug te voeren tot de oorspronkelijke eenheid.

En dan mag ik hier misschien om te besluiten nog één enkel deel van die z.g. hermetische gedachte aanhalen.

Wanneer de mens zichzelf kent en in zichzelf het evenwicht heeft hervonden, zo wordt zijn naam gelijk aan het ene Woord, dat is het begin van alle zijn.

De mens, die terugkeert tot de innerlijke rust - ofschoon niet uit zichzelf voortkomend - draagt in zich de perfecte gelijkenis van het Goddelijke, omdat hij als bewuste is opgegaan en méér is dan zelfs een Abatar of iets dergelijks; méér is dan een van de hoogste geestelijke krachten, die men zich kan voorstellen: nl. een niet meer persoonlijk werkend en scheppend wezen, maar een bewust deel van de niet-geuite Godheid in plaats van een pion van de tegenstellingen, waaruit de schepping bestaat.

Nu dan hoop ik dat jullie daar dus wat aan hebt gehad. Je hebt vanmorgen wat feiten kunnen leren; dat kan interessant zijn. Je hebt wat stellingen kunnen leren; daarover moet je eens heel goed nadenken, want anders begrijp je het misschien toch nog weer verkeerd. En je hebt meteen wat gezien van de achtergrond van die dingen, welke ze op aarde zo hier en daar het meest demonische en elders het meest wijze noemen wat er is; zoals b.v. de geheimen van Thoth, van Hermes Thoth, ja zelfs de achtergrond ervan, welke uit Joach Azathoth is voortgekomen. En dan hoop ik alleen maar, vrienden, dat als u daarvoor werkelijk interesse hebt u mij een volgende keer als ik aanwezig ben eraan herinnert, dat u daarover wat meer wilt weten. Het zal me dan een waar genoegen zijn erop door te gaan.

Ik wens u allen een heel prettige, gezegende en niet al te vochtige zondag toe.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

U heeft dan vanmorgen in afwijking van het gebruikelijke een beschouwing gehoord over een oude wijsheid, die - als u er even over nadenkt - vandaag de dag nog evenzo van kracht is en even belangrijk als in het verleden. Ik voor mij kan alleen dit commentaar geven:

Als de mens eerlijk is tegenover zichzelf en zichzelf in waarheid zoekt te kennen, zal hij in de oude en in de nieuwe tijd, in de oude en de nieuwe

waarheden altijd weer het leidsnoer vinden, langs welke hij zichzelf tot de perfecte bewustwording kan verhogen. Dan kan hij de onsamenhangenheid, die zo vaak de band van de mensheid met de demon is, eenvoudig voor zichzelf verbreken en daarvoor in de plaats in zijn wezen de juiste volgorde vinden. Ik denk dat onze vriend zou zeggen: "We leren de letters van het "ik" zodanig te arrangeren, dat ze ten slotte een goddelijk machtwoord vormen." Heeft u een bepaalde voorkeur voor een onderwerp?

EEN LEIDSNOER.

We zoeken een leidsnoer. Ja, wat is eigenlijk een leidsnoer. Een leidsnoer zou je kunnen noemen: de touwen, die men op sommige schepen spant, wanneer het stormt, opdat je veilig van het voor- naar het achterschip kunt komen. Een leidsnoer zou je ook kunnen noemen: de wijsheden en waarheden, die het verleden heeft gesteld. Maar daarbij komt een moeilijkheid, die je zelf eerst moet begrijpen, voordat ze je tot leidsnoer kan worden. Ik denk dat ik al die versies dus maar terzijde leg en daarvoor in de plaats stel: het innerlijk van de mens. De mens draagt in zich zoveel voertuigen van geest en van kracht, dat hij ergens het Goddelijke toch beroert. En als hij het licht in zijn wezen vormt, als hij dit licht volgt, alsof het een weg ware, dan heeft hij wel het meest perfecte leidsnoer gevonden.

In mij is aarzeling en duisternis. En in het eeuwig zoeken roept mijn stem vergeefs om dat, wat er in mij leeft. Maar in mij is een enkele straal van licht, een enkele gouden zonnestraal tot in het diepst van het duister doorgedrongen. En diepverzonken in mijzelf heeft toch het licht mij geklonken, als een stem die roept.

Nu is zij tot een leidsnoer mij geworden. En ik ga de lichte stralen na en treed van wijsheid tot begrijpen en van begrijpen tot het innerlijk beleven. Ik kom van inzicht tot het denken, van het denken tot het streven en zo tot werkelijkheid, omdat de goddelijke Kracht in mij tot mijn doel mij geleidt.

Ik ben in het duister en ik kan mijn weg niet vinden. Ik dwaal en dool en vraag mij af, waar ik - zonder te sterven - toch moet gaan. En dan vind ik weer die leidsnoer van licht. Dan weet ik: het is mijn waarheid, mijn taak en mijn plicht om juist deze weg te gaan.

Want in u leeft de goddelijke Kracht. En kunt ge het licht aanvaarden, dan spreekt daar een woord en toont u de zin van het leven en alle waarden van streven en werken.

Een leidsnoer is het licht. Het wordt u in zijn sluiervorm door heel het Al geschonken. Het leeft in u. Een kracht, die tintelt in 't diepe bezonken wezen van vrezen en begeren leeft en ook daarin zelf regeert. Waar het licht regeert, daar moet het duister slinken, daar zinkt het onbegrepene weg en wordt een bodem u geschonken als van een wonderwerk. Dan wandelt gij door het nieuw besef van zin van leven en van sterven; en in de plaats van het puin van wat ge had begeerd en toch nog weer moest derven, is er een bloesempracht, die van hoge krachten spreekt.

Een leidsnoer is het licht. Wie met het licht durft streven en slechts uit 't licht, om het licht en voor het licht wil leven, hij vindt eindelijk het woord van vrijheid daar, waar de vormen sterven; en waar de geest van al bevrijd en buiten waan mag erven in zich het licht der eeuwigheid, het weten. En in het scheppend streven - als deel van God - misschien het zijn aan lager zijn mag geven en worden tot een straal van licht; een leidsnoer, die uit duister voert tot in de hoogste sfeer, waar het "ik" bewust zijn God beleeft.

U hebt in uzelf een leidsnoer. U weet in uzelf wat goed en wat kwaad is. Als u het licht, dat in u leeft volgt, als u God zoekt in waarheid, als u waarheid zoekt in uzelf en het lot aanvaardt om 't licht, dat in u is, dan ben ik ervan overtuigd, dat u zeer snel de waarheid zult zien, niet slechts omtrent uzelve, maar omtrent het zijn; en bevrijd van uw waan zult zeggen: Wat een wonderlijke goedheid, wat een lichtende glorie is het zijn. Het zijn, waarin de dood een naam, verlies een waan en begeren dwaasheid is; waarin de eenheid met God meer vreugde en meer rijkdom is dan iemand ooit had kunnen denken.

E R B A R M E N.

Hij is te allen tijde met mij.
Hij weet waar of ik faal,
waar ik verkeerde wegen ga.
Toch is hij steeds met mij
en volgt mij altijd na.

Hij is mijn leven, is mijn kracht.
Hij - eeuwig, sterk, kennend het recht -
heeft mij nog nooit het recht ontzegd
mijn eigen weg te gaan.

Maar was ik moe en wist ik niet
te kiezen nog een verdere weg,
Hij was met mij en sprak tot mij
en toonde mij een steg,
waarlangs ik vrijelijk voort kon gaan.

Hij toonde mij een nieuwe weg,
een mogelijkheid, een baan
om weer te kennen licht en kracht,
te erkennen eigen zijn.

Hij is met mij en draagt met mij
mijn misstap, fout en pijn,
zo goed als mijne vreugd.
Hij is mij ouderdom en jeugd,
vervlochten met mijn zijn.

Zijn erbarmen is zo groot,
dat Hij mij vrijheid geeft,
opdat wat tot Hem komt bewust
de grootheid van Zijn macht beleeft.

Nooit werpt Hij terug wat tot Hem roept,
laat onbeantwoord een oprechte vraag.
Hij is met mij, waar ik ook ga.
Hij volgt mij al mijn wegen na.

Zijn liefde stuwt mij voort.
Door Hem lééf ik.
Zijn erbarmen maakt mij vrij.
Zijn naam noemt men: Het Woord.

:--:~: